

La nostra mare va baixar a la porta del moll de càrrega per acomiadar-nos. D'entrada no la vaig reconèixer. Em va semblar que era només una dona que treballava a l'hotel. Duia els cabells pentinats enrere i lligats en una cua de cavall, i una roba tan impròpia del seu estil i tan poc adequada a la seva forma que em va costar una mica adonar-me que era la roba de feina de la seva germana, l'uniforme que aquí havien de portar les dones i les noies, camisa blanca i una mena de faldilla davantal negra llarga. Els homes i els nois que treballaven aquí tenien un aire més informal. L'uniforme consistia en texans de disseny i samarretes blanques fetes d'una tela més bona que l'habitual. Les dones i les noies tenien prohibit maquillar-se i portar arracades o collarets. La nostra mare semblava més petita, més apagada, immaculada i conventual, amb l'aire de les dones de servei de països humiliats que surten a les pel·lícules de la tele.

Com està, avui?, va preguntar en Leif.

Quant temps estarà malalta?, va preguntar la meva germana.

La mare li va llançar una mirada de retret per maleducada.

Dues setmanes, va dir en Leif, tres? Fins al setembre?

Aquella paraula tan llunyana de setembre va quedar surant a l'aire que ens envoltava en aquell espai estrany de comerciants. La meva germana es mirava els peus. En Leif mirava les parets, de pedra i ciment, els grans ciris encesos en els vasos de vidre que cremaven sense sentit a la llum del dia.

Déu meu, va dir ell.

Ho va dir com si fos una pregunta.

La mare va fer que no amb el cap, va fer que sí, va assentir a l'una i l'altra de les dues estàtues que l'hotel tenia a cada costat de l'entrada del moll de càrrega, va tornar a fer que no i es va passar el dit per la boca com si es volgués allisar l'espai de sota el nas, amb elegància, però de fet era per calmar-nos a en Leif i a nosaltres.

Eren de mida humana, les estàtues, de pedra blanca massissa, brillants. Semblaven d'església. Semblaven relacionades, però estaven separades. Una era d'una dona bella d'aspecte trist amb una roba al voltant del cap exactament com una Verge Maria amb els braços estesos, oberts i buits, una mà amb el palmell girat cap amunt i els ulls acotats, closos o mirant-se la falda buida, sense res més que els plecs de la roba. L'altre era el cos plegat d'un home. Òbviament representava que era mort, tenia el cap girat a una banda, els braços i les cames sense forces. Però l'angle que formava l'home sobre el terra el feia semblar rígid i desmanyotat, eixancarrat però glaçat.

En Leif li va etzibar una empenta i es va gronxar de banda a banda. La nostra mare semblava espantada.

Rigor mortis, va dir en Leif. O sigui que avui dia això és el que es considera pietat. I això és el que passa a l'art quan et penses que pots fer-ne un hotel.

La mare, amb una veu formal, com si no ens conegués de res, va dir a en Leif que ens tindria al corrent. Va fer un moviment de cap per recordar-nos que hi havia càmeres als racons, ens va fer un petó amb els ulls i després, com si fóssim convidats que havíem estat amables amb ella, ens va abraçar educadament per separat i es va acomiadar.

Vam obrir-nos camí amb la guia del mapa de Google entre una gernació de turistes per tornar on havíem deixat l'autocaravana. Era més fàcil navegar per les botigues que pels carrers, i per això vam anar cap a Chanel, el lloc més gran del mapa. Després Gucci. Després Nike. Estrany que, quan finalment vam arribar al punt més llunyà, on hi havia el pis de l'Alana, un lloc que ni tan sols estava registrat a Google com a lloc, en Leif va pujar al seient del conductor, perquè sempre era la mare qui conduïa. Portava l'autocaravana molt bé, tot i que era d'una complicació notable. Ell no se'n sortiria tan bé, no seria tan segur, i per això va fer que nosaltres seguéssim al darrere encara que el seient del davant estigués buit. Potser era perquè paréssim de barallar-nos per qui havia d'anar al davant. Potser només era que no volia que el veiéssim de massa a prop quan estava concentrat.

Va girar la clau. L'autocaravana es va posar en marxa.

Li donarem un mes, abans de tornar a buscar-la, tant si l'Alana pot perdre la feina com si no, va dir quan sortíem de la ciutat.

Però era una bona cosa. Tot formava part d'una bona causa. L'Alana era la germana de la nostra mare. Només l'havíem vista una vegada, quan érem massa joves per recordar-la, i ara estava massa malalta per anar-la a veure. Però gràcies a la mare va conservar la feina, nosaltres ja podríem tenir la mare tots els altres estius, i aquest estiu ens serviria per aprendre que això és el que feia la família

i el que havies de fer per la família, i al lloc on treballava l'Alana hi havia molta activitat. Necessitaven tot el personal. Ho havíem vist la nit abans quan hi vam passar per davant a veure si teníem una besllum de la mare treballant per poder-la saludar en passar.

No la vam poder ni veure, hi havia massa gent, l'interior del restaurant ple, la part de l'exterior també, d'una mena de gent que no havia vist mai a la vida real. Eren tots tan atractius, tan empolainats i perfectes, els que menjaven al restaurant del lloc on treballava la mare. Anaven polits com si els haguessin pintat amb aerògraf, ben bé com si es pogués alterar la gent digitalment.

Vaig veure una taula on hi havia el que semblava una família, una dona, segurament la mare, elegant, que alçava la forquilla amb un tros d'alguna cosa, se l'acostava a la boca sense arribar a ficar-se-la, com si fos un autòmat, i tot seguit abaixava el braç i la mà sobre el plat, abans de tornar-los a alçar. Al seu costat, un noi elegant, que remenava amb indiferència el que tenia al plat i mirava fixament a l'espai. Després l'home, potser el pare, corpulent però elegant, vestit com si estigués en una cerimònia de premis sense televisió, que feia lliscar la pantalla del mòbil en comptes de menjar. Després una nena, no podia veure què feia, però era elegant encara que la tenia d'esquena.

Era com si tots em donessin l'esquena, fins i tot els que tenia de cara.

La seva desconexió era el que significava elegant.

Com si se'ls hagués retirat una qualitat vital, potser per protegir-los?, potser quirúrgicament, la retirada de l'excés de vida a persones que s'ho podien permetre per part de persones amb mascareta que feien olor de net i que els inserien la cànula en una clínica, la seva olor

mèdica reconfortant, els membres de la família perfecta, l'un rere l'altre oferint el braç.

Però després, on anava a parar? Què en feia, el cirurgià, del sèrum vital eliminat amb tanta cura? Com es podia protegir, allà on es guardés, de tot? De la calor desastrosa, de la porqueria dels canals, la contaminació, les coses que canviaven, els terribles comiats, els trajectes?

Estaven tan quiets, tan silenciosos! Era això, l'endurança?

És una natura morta?, havia dit jo en veu alta en passar.

El què?, va dir en Leif.

Jo havia fet un gest amb el cap en direcció al restaurant on no havíem entrat mai.

Encara que respiren i es mouen són com els objectes d'un d'aquests quadres antics amb globus terraqüis i calaveres i fruites i llaüts, vaig dir.

En Leif va riure i em va picar l'ullet.

Hotel d'art, va dir.